

Verslag bezoek project

Zondag 8 maart:

Zuster Joshi had gevraagd om vroeg op te staan om op tijd te kunnen vertrekken naar Prathipadu waar een meeting is gepland.

Wij, gedisciplineerd zoals we zijn, ontbijten op tijd en staan aan de jeep vertrekkenklaar om 9 uur. Joshi is nog wat aan het regelen en komt aangestapt met zakken vol ????. Het zal later blijken dat het snoep en drank is voor onderweg.

Als we de speelplaats van de school in Prathipadu binnenrijden zie ik de spandoek al hangen.

We staan zij aan zij, elk koppel op één doek. Paul Solomon komt ons tegemoet en heet ons welkom. Een fotograaf legt elk van onze bewegingen op pellicule vast.

In het klaslokaal zitten 22 kinderen, hun zusje of broer en

hun ouders, of ander familie. Ze kijken, staan recht en groeten ons met "Namaste". Het is een beetje overdonderend.

We nemen plaats voor de spandoek van de meeting. Paul neemt het woord. De verwelkomingsceremonie kan beginnen. We geven elkaar een bloemenkrans, Het gewicht is niet te schatten, goed voor de nekspieren. We krijgen van

de kinderen elk een doek over onze schouders gedrapeerd en en aandenken van Paul omdat het womens-day is. Het Indisch ritueel om gasten welkom te heten is geslaagd. Links en rechts van ons zitten mannen. Later zal het blijken dat dit allemaal vrijwilligers zijn die Paul of Mumtaj bijstaan. Eén van hen heeft de taak om de kinderen af te roepen. En zo komen ze één voor één naar voren. Wij stellen vragen en Joshi of Paul vertalen voor ons of geven duiding. Mumtaj is ijverig aan het noteren, alsook de vrijwilliger die de boekhouding bijhoudt.

Het is moeilijk te beschrijven wat we allemaal horen en zien. Het is de eerste keer dat we deze mensen ontmoeten en het maakt indruk. Ook voor hen moet het bijzonder zijn. Je ziet dat sommige ouders, of grootouders zich sterk houden en hun tranen

bedwingen. Wat moet er bij die mensen omgaan?

Waarom stellen die zoveel vragen? Je voelt bij hen de schroom om iets te vragen of de verlegenheid om iets te bekennen. Je voelt dat het de vrouwen zijn die voor hun kinderen opkomen. Soms is de vader ook meegekomen maar zelden neemt hij het woord.

We nemen tijd om zoveel mogelijk te weten te komen maar vinden het soms wat lastig. Stellen we geen indiscrete vragen? Hoe interpreteren ze onze nieuwsgierigheid? We trekken foto's om de kinderen te kunnen linken aan de nota's die Mich en Christine nemen. We hebben geen vragenlijst opgesteld en vragen er op los. Een aandachtspunt voor volgend bezoek. Namen zijn moeilijk te spellen, we volgen onze lijst van 1-25.

Het is rond 13.30 u dat er een pauze wordt genomen. Buiten staat het middageten klaar. Iedereen schuift aan met een groot kartonnen bord en ze krijgen een portie rijst, groenten. Ze installeren zich op en rond het podium op de speelplaats. Mumtaj regelt nog enkele zaken met de ouders.

Paul roept iedereen opnieuw binnen, want iedereen moet de kans krijgen om zijn verhaal te doen. We gaan weer aan de slag. Het is opmerkelijk dat iedereen vrij rustig was voor de pauze, maar nu wordt het voor enkelen wat lang stil zitten.

Zeker voor de jonge kinderen is het wat veel gevraagd. Misschien moeten we volgende keer hiermee rekening houden. Ze moeten allemaal blijven tot op het einde. Er zijn drie gezinnen die niet zijn opgedaagd. We zullen later info over hen krijgen.

Het is al laat als ze nog eens allemaal naar voren moeten komen om hun geschenk (rood pak) in ontvangst te nemen.

Vandaag krijgen ze een spreij of een laken. Hoe moet ik dat noemen? Het dient om op het gevlochten bed te leggen of kan als deken gebruikt worden. Ze buigen hun hoofd uit dankbaarheid.

Om de dag af te sluiten moet iedereen het podium op en wij op de voorgrond. Verschillende ceremoniemeesters bepalen wie waar moet staan of zitten. Uiteindelijk kan de fotograaf zijn groepsfoto's trekken.

De boekhouder deelt centen uit en noteert wie wat gekregen heeft voor het vervoer. Tuk-tuks komen aangereden, anderen springen op de scooter. Het was een lange dag en iedereen wil naar huis.

Maandag 9 maart

Er is maar één dag voorzien voor een bezoek aan het internaat van Kondramutla en enkele gezinnen die geholpen worden. Dus is het vertrek voorzien om 9 uur, wat uiteindelijk toch 9.30 wordt. Geen probleem, Shiva rijdt zoals gewoonlijk voorzichtig en houdt rekening met elke bult (verkeersdrempel) en elk gat in het wegdek. Al valt dat laatste wel goed mee, de wegen zijn op 5 jaar tijd enorm verbeterd. Ze zijn breder en veiliger. Een spoorwegoversteek is vervangen door een brug. En de jeep van de zusters is aan vervanging toe. 'Gaz planché' haalt de auto net geen 70 km/uur, wat het voorbijsteken van andere voertuigen beperkt. Maar dat is goed voor onze gemoedsrust. Wie reeds naar Kondramutla reed, kent het ijssalon onderweg. Een favoriete plaats van Joshi. Het ijsje smaakt op deze warme dag.

Het aankomen in het kleine klooster van Kondramutla is vertrouwd. De oprit, de tuin en het klooster zijn hetzelfde gebleven. Het oude toiletgebouw aan de ingang is volledig afgebroken. De ontvangst is hartelijk en gebeurt

volgens een Indische traditie, met zegening en het aanbrengen van een tika. Het zijn nog altijd maar drie zusters die er wonen. Alexis is de oudste en bekendste, Nirmala is kloosteroverste en voor mij bekend van het Social Service Center in Nallapadu. Syamala is de jongste zuster en onderwijzeres in de dorpsschool. Ze verwelkomen ons met een tas soep en frietjes!

We krijgen een rondleiding en kunnen het nieuwe toiletgebouw met eigen ogen bewonderen.

Voor de gelegenheid hebben ze de spandoek opnieuw gehangen. Aan de ingang hangt een inauguratieplaat. De plechtige inhuldiging had plaats op 30 november 2017.

Maar het is pas in 2018 dat Balavikas gezorgd heeft dat muren en vloeren betegeld werden. Het oogt allemaal heel netjes en functioneel. Op het gelijkvloers heb je bij de ingang, de wasplaats met watertank waar de meisjes hun kleren

wassen. Je ziet wel sporen van roest (ijzerrijk grondwater) en zeep op de tegels. Patrick keurt de elektrische installatie goed. In de gang heb je 7 toiletten en 7 badkamers.

Op het eerste verdiep heb je de droogruimte voor de was. Aan het plafond zijn er sporen van oude bijennesten.

Het geheel heeft wat sporen van gebruik, maar oogt toch goed. Achter het gebouw hebben ze nog kraantjes geplaatst om hun handen te wassen.

Rond het gebouw is de speelplaats opnieuw aangelegd. We mogen fier zijn over het resultaat.

De buitengevel van het internaat is opnieuw geschilderd maar binnenin is er weinig veranderd.

Het middageten dat de kokkin voor ons heeft klaargemaakt is uitgebreid, zelfs vis ontbreekt niet. Zuster Alexis geniet duidelijk van al het lekkers en blijft even vrolijk als vroeger.

We vertrekken naar de gezinnen, maar eerst wil Joshi dat we de internaatkinderen ontmoeten op school. Ons bezoek is niet gepland want de leerkrachten zijn niet zo opgezet dat we hun les komen storen. Joshi stoort zich daar niet aan en nodigt alle kinderen om plaats te nemen op het podium.

Gedisciplineerd komen ze in een lange rij aangewandeld en zijn nog steeds even vrolijk en giechelend als 5 jaar geleden.

Joshi vraagt wie zich de rakhi-bandjes nog herinnert. (vriendschapsbandjes die de schoolkinderen van Lille hebben gemaakt voor de sponsortocht) Kinderen worden aangespoord om te zingen en te antwoorden op vragen van Joshi. Vragen die steeds eindigen met 'Serena?'

Serena is niet de naam van een meisje, genoemd naar de beroemde tennisspeelster, maar betekent, "OKE?" Ben je akkoord of heb je het goed begrepen?

Zovele kinderen met hun blinkende oogjes en schitterende glimlachjes. De koekjes die we voor hen gekocht hebben zullen ze later in het internaat krijgen.

We zijn gekomen om een bezoek te brengen aan bekende kinderen en volwassenen uit het verleden. In Kondramutla zijn we ooit begonnen.

Paul Solomon en Mr Kondalu zijn in het dorp aanwezig.

Drie kinderen wonen in Ipuru Mandal.

De eerste is Raju. Je ziet dat er een goede band is tussen Raju, de ouders en Paul Solomon. Zijn situatie is zorgwekkend en de vragen talrijk.

Bandaru Ganesh is flink gegroeid en draagt een schooluniform. Ook hier genoeg problemen. Maar ook een vleugje hoop: Ganesh wil later 'filmhero' worden.

Laksjmi Priya is vandaag thuis gebleven, alleen Mich en Christine mochten bij haar binnen. Zij is nu 13 jaar en doet het goed op school.

Het laatste bezoek is voor Sravan Kumar en zijn twee broers.

Sravan is de man die een pc-shop heeft. Zijn twee broers zijn doof en wachten beiden op een job. Er ontstaat een heel gesprek in gebarentaal tussen de drie. De inkomsten van

Sravan zijn met een kwart gedaald sinds de mensen meer documenten online kunnen invullen. Sravan wil zijn zelfstandigheid bewaren. De vragen naar hulp zijn gesteld voor de jongste broer Sailu en voor moeder.

We worden getrakteerd op gefrituurde snackjes.

De avond valt om 18.30 u letterlijk op korte tijd en de terugreis is nog lang. Zonder omwegen komen we om 20 uur aan. Het was een boeiende dag.

Info over de regio:

Een deel is vruchtbaar en bekend om zijn katoen en chilipeper. Het is oogsttijd voor de chili en overal zie je groepen dagloners gehurkt de chili sorteren naar grootte. Het contrast tussen de rode chili en de gekleurde zeilen is fotogeniek. Langs de weg ook grote opslagplaatsen voor katoen en volgeladen trucks. Een ander deel van de regio is heel droog en arm. Het is hier dat onze kinderen wonen. Er is ook een groot probleem met het grondwater (teveel Fluor) en dat is volgens Joshi een oorzaak van vele handicaps en ziekten.

In de dorpen is er weinig veranderd, nog steeds troosteloos. Het enige verschil zijn de straten die nu gebetoneerd zijn en aan beide zijden afgemaakt met open riooltjes. De woonomstandigheden zijn nog steeds armzalig.

Info over de gezinnen:

Er zijn veel huwelijken binnen de familie en dus oorzaak van handicaps. Veel vaders hebben hun gezin verlaten.

Er zijn geen opvangmogelijkheden voor kinderen met een beperking. De kinderen gaan naar het gewoon onderwijs of blijven thuis bij moeder. Naast de motorische beperking is er bij velen een verstandelijke achterstand.

Dinsdag 10 maart

Wat staat vandaag op het programma? Een bezoek aan 5 gezinnen in de streek van Nalapaddu. De vraag is, zullen we ook vandaag omwegen doen en verrassingsbezoekjes brengen? Doen we een 'bypassje'?

Niet ver van het klooster draaien we rechts in en stoppen voor het huis van Shiva, onze chauffeur.

Zijn vrouw en kinderen zijn onvoorbereid. Hij woont in een degelijk huis met vooraan een koer met toilet en bloemenperk. De twee meisjes van, ik schat 4 en 5 zijn schattig en een beetje verlegen. Op een wip worden ze omgekleed en schitteren ze in hun kleurrijke kledjes. Bloemetjes van meisjes poseren voor het bloemenperkje. Shiva mag terecht fier zijn over zijn gezin. Als we doorgaan, hebben de meisjes het moeilijk omdat hun papa alweer voor de hele dag van huis is.

We komen aan in het dorp Prathipadu voor een bezoek aan de moeder van Sireesha. We moeten een eindje te voet want ze herstellen de straat. Mumtaj is met de scooter gekomen maar kan omwille van haar handicap niet tot aan het huis.

Het stenen huis waar Sireesha, haar zusje en haar moeder wonen, staat achter het huis van haar zus. Het huis is de eigendom van grootmoeder. Als die komt te sterven, hebben de kinderen van haar broer recht op het huis. De moeder van Sireesha leeft dus met de angst om vroeg of laat te moeten verhuizen. Het is een moedige vrouw, dat hebben we gezien en gehoord tijdens de

groepsbijeenkomst. Zij staat er alleen voor om haar twee kinderen op te voeden. Zij is naaister en toont ons een reeks prachtige kledingstukken. Ze heeft een hele voorraad en zou dus graag die kleding verkopen in een kleine winkel aan huis.

Haar zus is pas bevallen en toont haar baby van 5 dagen oud.

Aan de overzijde van de straat is er een klein kleuterklasje met een tiental kinderen. Vandaag is er een gezondheidswerkster van de overheid op bezoek. Later bespreken we met het team de mogelijkheid om die gezondheidswerkers te vragen om voor ons, kinderen met een beperking te detecteren, zodat we ze op jonge leeftijd kunnen bereiken.

We rijden verder naar Pedanadipadu, (namen die muzikaal zijn). Daar wonen 4 van onze gezinnen.

Het eerste huis is dat van de zusjes Kommanaboina. Alleen Aruna (15 jaar) is met haar stiefvader thuis. Moeder heeft vandaag werk en dus is Yamuna (18 jaar) naar school. De nieuwe vader zorgt voor de kinderen en voor zijn eigen moeder. De ouders zijn dagloners. Het bezoek verloopt een beetje onwennig, niemand weet goed hoe zich te gedragen. Een moeilijke situatie met twee kinderen met een ernstige verstandelijke beperking. Positief is dat ze in een fatsoenlijk huis met een verdiep wonen.

Bij het vertrek komt een vrouw ons tegemoet met een blind kind op de arm. Ze spreekt Joshi aan en vraagt of er ook hulp kan zijn voor haar zoon, Akash. Aan de overkant van de straat verschijnt een grote blinde man. Hij is de broer van de moeder van Akash. Hij gaat naar een speciale school. Mumtaj neemt nota's en zal nagaan hoe ze kan helpen. We vragen haar om dit kind op te volgen en indien mogelijk op te nemen in onze lijst.

Het volgende gezin is dat van Angel Gedam. Angel is 17 jaar en heeft een ernstig gehoorprobleem, epilepsie en ontwikkelingsachterstand. Ze draagt haar hoortoestellen niet graag. (schaamte, pestgedrag op school, ...?) Ik toon dat ze niet de enige is die een hoortoestel draagt en ze glimlacht verlegen terug. Vader werkt in de bouw en moeder is naaister. Angel heeft nog een broer en een zus die ook epilepsie heeft. Ze wonen in een mooi huis met een verdiep dat ze huren.

Het huis van Kotikala Ravali is wat anders. Ze wonen in een hut met lemen muren en een dak van bladeren. Het enige goede is de

veranda uit baksteen die met overheidssteun gebouwd is. Verder geen sanitair, behoeftes worden in de omliggende natuur gedaan. Alleen een afdak waar gekookt wordt op de voorgrond. Ravali heeft een verstandelijke beperking en is gestopt met school. Moeder is altijd thuis, vader rijdt met een camionette. Ze

hebben nog een studerende zoon. De ouders zijn duidelijk fier op hun gezin.

Het laatste bezoek is bij Telagothi Devi Ratnam. Hij heeft polio (linker zijde) en dus motorisch beperkt. Hij gaat naar de kine en de ouders herhalen de oefeningen thuis, wat heel positief is. Ratnam heeft een verstandelijke beperking en spreekt moeilijk. Naar een gewone school gaan is te moeilijk. Vader spreekt Engels en is chauffeur, moeder blijft thuis. Er is nog een

dochter.

Hun huis bestaat uit een fundering en enkele zuilen. Tussen de zuilen hangen plastieken zeilen. Overdag zitten ze hier, 's nachts mogen ze bij familie slapen. Het is de bedoeling om het huis af te werken. Naast het huis ligt een poel met afval.

Op de terugweg een bypass bij Mumtaj thuis. Dit wordt onderweg afgesproken via de gsm met Joshi. Al zwierend tussen het verkeer, met de oortjes van haar gsm in om in contact te blijven, snelt Mumtaj ons soms voorbij maar moet toch lossen op rechte stukken.

Zij woont in een mooi huis. Haar vader ligt op bed te slapen in de living en wordt aangemaand om plaats te maken. We maken kennis met de zus van Mumtaj. Zij heeft ook polio gehad maar kan geen werk vinden. Zij loopt met een rollator door het huis. Een jongere broer komt er nog bij zitten en voor de herinneringsfoto wordt vader er opnieuw bij geroepen.

Woensdag 11 maart

Gisteren had Joshi ons tijdens het avondeten uitgenodigd om de mis bij te wonen in hun kapel om 7 uur. Diplomatisch hebben we geantwoord dat we zouden komen als we wakker zijn.

Maar gezien Patrick reeds had aangegeven dat hij het geweldig vindt om 's morgens wakker te worden door de hemelse gezangen van de zusters. Is hij de eerste die in de kapel verschijnt. Ik volg hem wat later en we beleven een mis, voorgedragen door een Jezuiet, zittend aan het laag altaar. Van de preek heb ik niet alles begrepen, maar het was indrukwekkend.

Wat staat er op het programma vandaag? Een bezoek aan andere gezinnen en een afsluitende meeting met alle medewerkers. En zoals gebruikelijk aangevuld met andere bezoeken of bijpassjes.

We worden plechtig ontvangen door de directrice van de verpleegstersschool op de campus. Zij ontvangt ons op haar bureel en leidt ons langs de klaslokalen, de bibliotheek, het labo, een klas met didactisch materiaal, de tuin, enz. Het oogt soms een beetje 'niet meer van deze tijd'.

Afsluitend krijgen we nog een eerbetoon en schrijft Christine een dankwoord in het gastenboek.

We haasten ons om te vertrekken en rijden eerst langs de kinesist en zijn vrouw die kinderen van het project behandelen. De praktijk is gevuld met patiënten. De kinesist geeft uitleg over zijn toestellen en behandelingen.

Voor zover ik weet, eigentijds materiaal maar niet meer zo nieuw. En nog maar eens een fotosessie, nu met al de aanwezige patiënten.

De kinesist vertelt dat hij de kinderen van Balavikas gratis of voor een lage prijs behandelt. Hij kan ze echter niet frequent zien.

We nemen opnieuw plaats in de auto. Ieder van ons heeft zijn comfortabele zitje gevonden. Christine vooraan, Patrick en Mich op de achterbank en Joshi en ik op de derde rij. Gedurende de week heeft de achterbank het begehven en is de linker ruit open blijven staan. Zo helpen we mee in de afschrijving van het voertuig.

Sushanth is 13 jaar en woont bij zijn ouders in een stenen huis. Hij is gehoorgestoord en heeft astma. Hij is een goede leerling en zit in de 7° klas. Zijn moeder heeft epilepsie en vraagt een winkeltje.

In hetzelfde dorp ontmoeten we de familie van Balagangadhar. Hij is ook 13 jaar en bevriend met Sushanth en zitten in dezelfde klas. Hij is geboren met een hazenlip en heeft nog steeds ademhalingsproblemen. Het bezoek heeft plaats bij de schoonmoeder. Want hun huis bestaat enkel uit golfplaten. Een gezin om op te volgen.

In Koyavaripalem woont ook Ruth (14 jaar) (*meisje links op de foto*). Zij heeft ernstige neurologische- en/of spierproblemen met pijn. Ze deelt een hut samen met haar ouders en een zus. Haar tante die weduwe is, woont er naast. Het zijn primitieve woonomstandigheden. Er is financiële nood voor educatie, gezondheid en verblijf. Moeder vraagt een buffel.

Even verder woont Mohammed Ali (16 jaar). Zijn rechter been is ernstig misvormd, ondanks vele ingrepen. Hij is een goede student en zit in de 6° klas. Vader werkt in de bouw, moeder is thuis. Ze wonen in een ruim stenen huis in afwerking. Ze vragen medische en opvoedingsondersteuning.

Om 14 uur zijn we aan het middagmaal toe. Kort daarop is er bezoek. Nannam Thirupathamma uit de streek van Kondramutla is met de bus gekomen. Ze straalt in haar mooie outfit. Zij wordt reeds 5 jaar gevolgd. Ze haalt dit jaar haar eindexamens en zal een coaching volgen op een bank. Het zal vermoedelijk het laatste jaar zijn dat we haar moeten steunen.

Om 16 uur is de meeting met Paul Solomon, Mumtaj en Kondalu gepland. We hebben maar de speelplaats over te steken naar het kantoor van Joshi in het internaat van de meisjes (11 en 12° klas). Maar Joshi laat ons eerst de keuken zien met zijn grote stoompotten, fornuizen, afwasplaats, waterzuiveringsinstallatie en de keukenvoorraad voor 250 leerlingen.

De anderen staan geduldig op ons te wachten. De afsluitende vergadering kan beginnen.

Om 20.30 gaan we aan tafel.

Donderdag 12 maart

Onze laatste dag bij Joshi. Om 8.30 brengen we een bezoek aan het JMJ Social Service Center, dat ook op de campus gesitueerd is. Zij werken op verschillende vlakken: empowerment van vrouwen, voortgezette opleiding meisjes, HIV ziekte, spaarprogramma vrouwen, aandacht voor weduwen, ouderlingen, mishandelde vrouwen, handicap. Maar Joshi fluistert in mijn oor dat zij niet veel aandacht hebben voor mensen met een beperking. De gang is versierd met vele posters die hun

werking illustreren. Ook een groot bord omtrent de SDG's trekt mijn aandacht.

Zij schenken een boeketje en iedereen mag alweer poseren voor de foto.

Ook onze vriend Raju, die vroeger de chauffeur van Joshi was. Hij is flink bijgekomen.

We hebben een afspraak met Sr. Teresa, de overste van de orde van JMJ Guntur District. Zij heeft vernomen dat wij op bezoek zijn. Zij wil ons bedanken voor de realisatie van het toiletgebouw en heeft ons uitgenodigd in het hoofdkwartier te Mangiliri. Sr. Teresa is vriendelijk en toont oprechte belangstelling. We worden gevierd en lopen langs de kapel. Blij dat we terug in de auto zitten.

Op de terugweg, stoppen we in een centrum voor vrouwen die in een moeilijke situatie terecht gekomen zijn. Slachtoffers van misbruik, ex-prostituees, tempelvrouwen, weduwen, alleenstaanden, vrouwen met een verstandelijk handicap of psychiatrische problematiek. Ze worden door de politie op straat opgepikt en naar hier gebracht. We krijgen niet veel uitleg over de werking. In de gang zie ik twee ineengedoken vrouwen op de grond en verderop zien we een hele groep naaisters. Ze tonen ons de prachtige handtassen, toiletzakken, e.a. artikelen die ze maken. Met de verkoop hiervan kunnen ze nieuwe grondstoffen kopen. We slaan een voorraad op voor Balavikas.

We passeren Guntur stad en daar heeft Joshi afgesproken met haar vader. Op een kruispunt staat hij haar op te wachten. Een mooie en vriendelijke man. Hij heeft voor ons chilly en kurkuma gekocht. Na de lunch moeten we zien dat alles ingepakt geraakt. We werden een hele week verwend.

Om 15 uur staan we op het perron van Guntur Station. De trein heeft 5 minuten vertraging, snel nog een laatste dankwoord, een belofte en een omhelzing. Met gebundelde krachten worden we met pak en zak op de trein gedropt. Toet, zei de trein en weg zijn wij. Om 23.50 komen we aan in het hotel te Mamalapuram. Het begin van enkele dagen ontspanning en vervolgens de vlucht naar corona.

Chris